

บทนำ

*ก่อนตะวันจะทอแสงทอง ความมืดยามค่ำก็กัดกิน
ร่างกายข้าพเจ้าจนแหลกสลายไปก่อนแล้ว*

โชติรวนแขนขาปลดอิสระภาพลากเสียงแกรกรากเกล้า
ทำนองโวยวายของคนคุก ดวงตาสีทองเลื่อนลอยแว้งหมดหวังพลัน
ตื่นลืมตาอีกครั้ง เบื้องหน้าเขาเต็มจรัสด้วยเสียงเหโห้เหียร์ช่วย แสง
ไฟสว่างจ้าส่องทาง ร่างกายสูงใหญ่ในผ้าคลุมสีน้ำเงินเด่นตระการ
หาญดูต้นค้อนวมมวยหมัด โบหน้าเรียมเร้เกลี้ยงไร้หนวดเคราเพียง
คมเข้ม ค่อย ๆ ก้าวเข้าลอดสู่สังเวียนศึก สายตาดจดยาวตา ขณะเสียง
จ้อกแจ้กของผู้คนดังคึกคัก โถงโปร่งสลัวราง แสงสปอตไลท์ยังให้ชาย
หนุ่มในกางเกงครึ่งเข้าสีน้ำเงินดูองอาจ

เช่นเดียวกับเขาที่ยืนพิงผนังอยู่ชั้นบนสุดของอัฒจันทร์ ในมือ
ได้ถุงมือหนังถือกระบี่ดาบฆวนกำหลวม เรียวปากปิดสนิทขณะนัยน์ตา
สีครามได้แว่นดำจับจ้องยังสังเวียนมวยด้านล่าง

[เมธัส ภาสกร พงไพศาล! ศิษย์อาจารย์ยิ่งศรีรามา!

อายุ 23 ปี

น้ำหนัก 156 ปอนด์

ส่วนสูง 180 เซนติเมตร

ชนะ 153 ครั้ง

แพ้ 23 ครั้ง

เสมอ 7 ครั้ง!]

เมื่อโฆษกกล่าวข้อมูลเบื้องต้นของผู้ขึ้นชกฝ่ายน้ำเงิน ก็ทำให้เขาต้องเลิกคิด

สระหม่าบรเลงก้องระทิกในโสตประสาทเคล้ากลิ่นอายร้อนแรงของน้ำมันมวย ร่างนักมวยฝ่ายน้ำเงินเดินรอบสังเวียนขณะฝ่ามือคลำสัมผัสชอบเชือกล้อมสนามอย่างคุ้นชิน ยกมือผสานลิบนิ้วและนั่งคุกเข่าในท่าเทพนม มือกอบประกบยกเหนือศีรษะบังคมก่อนก้มกราบซ้ำอีกครั้งสามรอบ หยัดหลังตรง ลำแขนแกร่งวาดวงรอบกายคุ้มหมอบเอนหอบพสุธาในท่ากอบธรณี เมื่อครบตามรอบจึงยืนร่างตั้งนั่งชันเข่า ยึดตัวด้านหน้ามอง เท้าขยับไกวตามฉิ่งเพลงโยนนมมือหมุนควงหมัดระดับศีรษะ พลันทั้งตัวนั่งบนสันเท้า และทำอีกครั้งเป็นท่าพรหม

กล้ามเนื้อแทนพราวระยับจากน้ำมันมวยที่ทาทั่วแวววาวเรียกสายตาให้จับจ้องอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง ร่างกายสมส่วนไร้ไขมันชัด กล้ามเนื้อลีนสวย

พลันให้ผู้ที่อยู่ดูจួយบ้าง

ขาแกร่งยืนหยัดตัวลูก ร่างสันทัดบนเวทีมวยโลดเต็นอย่างสามชুমอย่างเป็นจังหวะไปรอบสังเวียน ณ ทิศอุดร ยกเท้าขวาเหยียดไปด้านหลัง ทรงตัวด้วยเท้าซ้าย โนมตัวไปข้างหน้าและตวัด

วาดกางแขนทั้งสองออกด้านข้างจนสุด ย่อประคองตัวพลันยืดเข้าให้ตรงพร้อมกับงอข้อมือขึ้นให้ปลายนิ้วมือทั้งสองเชิด ลดเท้าขวาลงยืนกับพื้น แล้วเปลี่ยนเป็นเหยียดเท้าซ้ายไปข้างหลังร่ายรำเช่นเดียวกัน ลักษณะคล้ายนกกำลังบินเคลื่อนตัว แขนและฝ่ามือสัมผัสพื้น และเข้ากับจังหวะดนตรี ลดเท้าซ้ายลงยืนตรง อย่างสามชুমมายังทิศเบื้องซ้ายเช่นเดียวกันเป็นท่าหงส์เหิน

อย่างสามชุมระบำเต็มรอบสังเวียนจบครบองค์ท่า มวยหนุ่ม กลับกลางเวทียืนพนมมือ ตั้งจิตภาวนาสงบนิ่งสยบทุกอย่างด้วยเทพนิมิต พลันแวดตาสีทองอร่ามสะท้อนเด่นชวนให้จ้องมอง

ร่างแทนตัวแด่แขนขวาเหนือหัว แขนซ้ายกำแน่นจับคันศรชี้ไปด้านหน้ายังศัตรู ขาซ้ายประคองทรงตัวและยกขาขวาดังฉากส่งสาวยตาชายหนุ่มเกรี้ยวกราดเป็นประกายแต่น่าดึงดูดใจ นัยน์ตาสีหรรดาส่องสว่างพลันควงแขนเหวี่ยงย่อยืดร่างกาย เพียงลมหายใจคันศรถูกง้างยิงแขนขวาดึงโยป้านั้ง ก่อน...

ปัง!

พื้นสังเวียนสะเทือนดังก้องตะโถม ขาขวาถูกกดกระแทกลงต่ำเมื่อลูกศรถูกยิงลอยลิ่ว

สะกดลมหายใจคนเฝ้ามอง ติดชัดจนต้องกลืนน้ำลายลงคอ ภาสกรตัวแด่แขนกายป้องหน้าผากหรือตา พลันส่ายหน้าไม่พอใจ ก่อนจะออกท่ายกตั้งขาขวาส่งาดึงคันธนู กวาดไกวเล็งเหวี่ยงให้ได้ และ...

ปัง!

ฝ่าเท้ากระแทกพสุธาสะเทือนถึงกล่องใจ สะกดขวัญและชู่มคู่ชุกอยู่มัด แขนวาดป้องดูว่าลูกธนูไปไกลเพียงใด พลันนึกมวยหนุ่มพยักหน้าพอใจเมื่อถูกเป้าหมาย ร่างแทนโลดเต็มร่ายรำอย่างสามชุม

รอบ ๆ หลังท่าพระรามแพลงสร พลันสระหม่าจบลง

นักมวยน้ำเงินแดงเข้ามุ่มเตรียมตัว เมธัสถูกจัดนวนดคลังแขน
ขาน้ำมันทา ก่อนหันไปปรับให้หัวครู

“ชยยะ ชยโย นะโม พุทธายะ”

พี่เลี้ยงกล่าวพรขณะเมธัสยกมือพนม มงคลที่ศิระษะถูกถอด
เก็บวาง นักมวยหนุ่มหันมาผจญกับคู่ชกตรงหน้าเมื่อไฟในกายเริ่ม
จุดติดอีกครั้ง

เริ่มยกที่ 1

เขากอดอกตนไว้หลวม ๆ สายตาจับจ้องใบหน้านักมวยน้ำเงิน
ที่พราวเหนืออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“น้ำเงินออกอาวุธสวย...ไม่เคยเห็นเลย รู้จักไหม”

“ภาสกร พงไพศาล เด็กค่ายศรีรามมา หายไปสองปี เพิ่งจะกลับ
มาชกเมื่อต้นปีเอง บอกเล่นนะว่ากลับมาคือพิตมาก มันลงไปสิบ
กว่าไฟต์แล้วตั้งแต่กลับมา”

“...”

“ฉายาว่า**พยัคฆ์ฤทธิ์** ไม่มีใครชนะมันได้ นักมวยในไทยไม่มี
ใครอยากต่อยกับมันหรอก ส่วนมากเลยได้ต่อยกับต่างชาติมากกว่า”

“รุ่นมิดเดิลเวต”

ท่ามกลางเสียงเชียร์สะใจ เขาได้เห็นทุกท่วงท่าของน้ำเงิน
คล้ายโดนสะกด เหมือนกับได้พบกับสิ่งที่ตามหามาแสนนานและ
ยากเย็น

“เป็นมวยแท้ ออกหาแรงมีน้ำหนัก นั่น...”

เมื่อเรียวขาดวิดตะเกกลางลำตัวชายหนุ่มฝ่ายแดง ก็เรียกเสียง
ฮือเฮจากห้องสังเวียน ร่างคู่ชกเซติดเชือกจนผู้ช้ขาดเดินคั่นกลาง
ก่อนจะยกมือร้องชกอีกครั้ง

“ถึงว่าเช่าหนักและออกเช่าเยอะ” สายตาคณพุดมองตามเรียวกาแทนเข้ม กางเกงม้วนขอบเอวยิ่งทำให้ลั่นจู้ ต้นขาแทนเป็นลายกล้ามเนื้อ เขาค่อย ๆ ไล่สายตามองอย่างถี่ถ้วนจากร่างกายที่เหมือนเทพปั้นตรงหน้า “ขาสวย”

“...แต่ไฉ่แดงนี่มันเหนียวนะ โดนอัดฉีดเยอะลึท่า”

“...”

“แต่กระดูกน้ำเงินแข็งกว่า กล้ามเนื้อดีกว่า น้ำเงินได้เปรียบฮ่า ๆ ไฉ่น้ำเงินนี่แม่งขวัญใจท่านรอง”

เขากดเสียงหัวเราะต่ำในลำคอ “แดงเราจบแล้วละ” แม้จะรู้ว่าฝั่งเดิมพันของตัวเองกำลังเสีย แต่ในใจกลับไม่สะทกสะท้านสักนิด

“เตรียมบิลให้เฮียใหญ่ไปเลย ฉันไม่รอดูผล” เพราะเขารู้ผลอยู่แล้ว จากประสบการณ์นั้น การประเมินจากความเชื่อของตนเอง เขาคิดว่าตัวเองไม่พลาดแน่ ๆ “และเตรียมเงินสดไว้สักแสนนึง ฉันอยากจะซื้ออะไรสักหน่อย”

รอยยิ้มเย็นผุดบนใบหน้าขาว เขาเอียงคอกดสายตามองใบหน้านักมวยหนุ่มมูมน้ำเงินอย่างพริ้มพรายอ่อนโอนกับการชกนั้นอย่างโดนสะกด แม้นกำลังถูกห้ามจากเซียนมวยที่ลงเดิมพันฝั่งน้ำเงิน มือที่สวมถุงมือหนังคลีทางกระดาศ กวาดตาอ่านไปที่ละบรรทัด

“เมธัส ภาสกร...”

1

ในโลกอันโล่งเตียนไร้คนพลุกพล่าน สายตาสองคู่สบกัน
ในความเงียบอย่างไม่มีใครต้องการพูดอะไร เพียงชั่วขณะภาพแผ่น
หลังก็เคลื่อนวับหายไปจากการรับรู้ เขาเอื้อมมือคว้าไปด้านหน้า
หวังจุดรั้งให้อีกฝ่ายยังอยู่ แต่ก็เหมือนไร้ประโยชน์

‘เดี่ยว!’

เสียงที่เปล่งไม่สามารถทำให้อีกฝ่ายหันกลับมา ร่างสูงเคลื่อน
ห่างไกลไร้คำลา ทั้งไว้เพียงความเงียบงันของเสียงแห่งความลับ เมธัส
มองตามสุดสายตาอย่างอาลัย ด้วยข้อเท้าหนักอึ้งซึ่งรั้งไว้จนต้องโน้ม
หน้าปวดร้าว พยายามตะเกียกตะกายคว้าอย่างไรก็ไม่อาจเอื้อมถึง

ใบหน้าที่หันมองเพียงเสี้ยวสะกดให้ดวงตาสั่นริก ก่อนร่างนั้น
จะสลายไปกับตา

“แฮก...แฮก”

ลมหายใจกระเส่ารวน หน้าอกยกหอบถี่ เหงื่อกาฬผุดไหลทั่ว

ใบหน้า ลำแขนแกร่งยกวาดกายหน้าผากดำ พลังค่อยๆ ฝ่อลงมหายใจซ้ำซ้ำ ก่อนร่างใหญ่จะลุกนั่ง เส้นผมดำขลับยุ่งเหยิงปลิ้นโดนฝ่ามือเสยเก็บเรียบไปด้านหลัง นัยน์ตาสีทองหรรดालหรือซีดหม่นกดต่ำ ความระทมค่อยๆ เข้ามากัดกินจากความฝันที่ซ้ำไปมา

ความเงียบสืบคลานมากัดกินร่างกายจนอ่อนเปลี้ย เขาห่อไหล่พลงมองนอกม่านพลี๊วที่แดดส่องสว่างให้ห้องมีมิติความงามแสงยามสายฉายความทรงจำเจ็บปวดจี๊ดในอกจนไม่อาจลืม เขาค่อยๆ ถอนหายใจอีกครั้งซ้ำๆ

เสียงสมาร์ตโฟนเรียกความสนใจ ชายหนุ่มคว่ำมากับรับพลงกรอกเสียงขณะลุกถอดเสื้อผ้า ร่างแทนกล้ำเนื้อสวยสม่าเสมอตามแบบคนมวย มือหยาบลูบร่างกายอันร้อนสากของตนเบาๆ ก่อนแนบโทรศัพท์ที่ฟงปลายสายพูด

[พอได้แชมป์แล้วตื่นสายเลยนะ เมื่อเข้าไปค่ายมีกูกับไอ้มิ่งออกมาวิ่งกันสองคน นักมวยหายหัวไปหมดเลย เฮ้ยๆ แต่ไฟต์เมื่อวานดีมากวะเมธัส แดงเม่งนี่ออกไปเลยวะหมดสุดท้าย ฮ่าๆ]

“...”

[เออๆ มีนักข่าวอยากมาสัมภาษณ์มิ่งด้วย เขาตั้งใจลูกเตะอาซาพศของมิ่ง--]

“บอกว่าผมไม่สะดวก” เมธัสทิ้งเสื้อยืดในมือลงตะกร้า สายตาดูตัวมองร่างกายที่ซำม่วงเป็นหย่อมติดกับผิวแทนเข้มของตนอย่างเห็น้อยล้ำ สายตานั้นเย็นมองตรงยังสายตาตนเองที่สะท้อนในกระจก “พ่อก็รู้ว่าผมไม่ชอบให้ใครมายุ่งด้วย”

[แหะๆ ก็ได้ๆ แต่วันนี้มิ่งต้องมาค่ายด้วยนะเว้ย! น้องๆ แม่่งอยากเจอคนดัง มิ่งก็รู้ว่าไฟต์นี้แม่่งเด็ดจริง! ค่ายอื่นเขาก็แห่กันมาเต็มเลย]

“...” เขาจำต้องถอนหายใจเฮือก “ผมบอกพี่แล้วว่าผมไม่
รับแขก...ผมอยากพักผ่อน ไม่อยากเจอคนเยอะ”

[ให้ ธัส]

“...”

[ไอลักษณ์กลับจากขอนแก่นแล้วนะ มาหามันด้วย]

“เออ...”

[งั้นไม่กวน--]

ยังไม่ทันให้ปลายสายได้บอกคำลาใด นิ้วมือก็ซิงกดวงก่อน
ด้วยรำคาญและเบื่อหน่าย เขาโยนสมาร์ตโฟนทิ้งลงเตียง คิ้วผ้า
ขนหนูมาพาดบ่า เท้าแขนบนโต๊ะหน้ากระจก พลังขยับเข้าไปมอง
ใบหน้าตน

คิ้วแตก แก้มบวมข้ำม่วงด้วยหน่อยๆ แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา
ใหญ่ ในร้อยกว่าไฟล์ที่เคยซกมา แยกที่สุดคงเป็นลัมศิริชะพาดเข้าโรง
พยาบาล นอนสลบไปหนึ่งวันเต็ม

แค่นี้ที่โดนมาไม่สะท้านแก่เขา

ได้ฝึกบัวละอองน้ำกระเซ็นไหลชำระผิวกาย ความเหนอะหนะ
ตัวอันปวดล้าค่อยคลายคลี่บรรเทา ขณะเงยหน้ารับความเย็น
เส้นผมเปียกชุ่มปรกหน้าจันต้องเสยซ้ำ

ความเจ็บปวดตามร่างกายยังลามเลียเหนียวแน่น...ปวดระบม
ไปหมด

ค่ายมวยศรียามาเป็นค่ายมวยขนาดกลางใจกลางกรุง ได้
ชื่อว่าค่ายมวยโบราณแห่งยุคสมัย มักจะเปิดให้เด็กนักเรียนนักศึกษา
เข้ามาเรียนรู้วิถีวัฒนธรรม งานโชว์งานแสดงตามเทศกาลต่างๆ แต่
พวกงานโชว์ตามงานวัดเขามักจะไม่ค่อยได้ไปเพราะไม่ว่าง และ

ต้องเตรียมตัวชก ส่วนหนึ่งก็ขี้เกียจ พี่ๆ ในค่ายเลยได้โชว์ตัวมากกว่า จนเขาได้ฉายาว่าพ่อค้าตัวเยอะ งานฟรีไม่รับ รับแต่งงานที่ได้เงินเท่านั้น

และที่เด่นอีกอย่างคงเป็นนักมวยในค่ายมากมายด้วยชื่อเสียง รวมถึงเรื่องฉาวที่สะพรั่ง กับฉายาที่คุ้นลิ้นเสียน... *พยัคฆ์ภูมพ์* ชายหนุ่มร่างผิวน้ำผึ้งส่ง่า คู่ดวงตาสีทองสว่างตามแบบอัลฟาหนุ่มดั่งดูดสายตาคนรอบข้างให้หลงใหล

ค่ายมวยล้อมรั้วกว้างขวาง ติดรั้วใหญ่สลักทองที่เปิดเข้ามา จะเจอกับลานซ้อมมุงหลังคาโปร่งที่ปูยางไว้ กระจกบทรายแฉวนเป็นระเบียบเรียงกัน สังเวียนขนาดกลาง ห้องล็อกเกอร์เปลี่ยนเสื้อผ้า ห้องเก็บอุปกรณ์มวย และมีห้องที่เรียกกันว่าห้องเกียรติยศด้านใน สุดถูกล็อกประตูแน่นหนา เมื่อเข้าไปจะพบกับทงและเข็มขัดมวยมากมายไว้ถอดใจมเกียรติของค่าย ที่หลังค่ายเป็นหอเล็ก ๆ สองชั้นให้นักมวยพักอยู่ ซึ่งเขาก็เคยอยู่มาก่อน แต่เมื่อเริ่มโตจึงขอปลีกมาอยู่คนเดียว

มอเตอร์ไซด์เล็กวิ่งมาจอดลงหน้าค่ายขนาดใหญ่ หมวกกันน็อกถูกยกปลดขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนวางแขนไว้ ฝ่ามือหยาบกร้าน ยกเสยผมไปด้านหลังเนื่องจากอบอ้าว เผยใบหน้าคมคายของคนหน้านิ่ง เรียกได้ว่าดูดีสมชาย เขาคว่าเป้สะพายบาเดินเข้ารั้วมา เมื่อนักมวยที่ซ้อมกันอยู่เห็นคนมาใหม่ก็วิ่งรี่เข้ามาเกาะเกาะ

“เฮีย แบบ...หมัดตรงยกสามก่อนหมดเวลาเม่งสวยสดเลย”

“...”

“มึงเป็นมวยแท้ ไฉนนั้นมวยหมัดนะเว้ย แต่แบบดูก็รู้ว่าหมัดมึงเม่งหนักกว่า”

“อือ” เขาจำต้องวางกระเป๋าลงอย่างเหนื่อยล้า อุตส่าห์เดิน

อย่างเงียบ ๆ แต่ก็ไม่พ้นสายตา ก่อนยกน้ำดื่มกระดกกินขณะฟังเสียงอวยชมของรุ่นพี่ในค่ายแจ้ว ๆ อย่างไร้อารมณ์ สายตาคอยชะเง้อหาคนหน้าคู้

“ครูยั้งอยู่ไหน เห็นแกบอกจะเข้ามาไม่ใช่หรือ”

“ไม่เข้ามาแล้ว ต้องพาแพรวไปทำธุระ”

เขาพยักหน้าเข้าใจ พลังเดินหลีกรุ่นพี่ที่ตัวเล็กกว่าออกมาเปลี่ยนเสื้อ ห้องล็อกเกอร์เงียบกริบเป็นระเบียบ ในนี้นั้นได้ยินเสียงนวมกระทบกระสอบดังตู่บ ๆ เข้ามาพาให้ใจหวิว เขาถอดเสื้อยัดท่อนบน ตามด้วยร่นกางเกงที่สวม เปลี่ยนมาสวมกางเกงมวยขาสั้น ม้วนเอวตามแบบของคนชอบความทะมัดทะแมง

ชั่วขณะความเงียบกริบ เขาค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจช้า ๆ ระบายความหนักใจ

รู้สึกว่าจะไม่มีความตื่นเต้นอีกแล้ว แม้เขาจะชอบความรู้สึกสะใจยามได้อยู่ตรงหน้าคู่ชกและหิวหาวเวลาขึ้นสังเวียน แต่เมื่อจบไป

...

ทุกอย่างกลับน่าเบื่อ

“ไม่ออกไปวิ่งหรือเมธัส”

พี่เอกเมื่อเห็นเขาเปลี่ยนเป็นชุดมวยแล้วจึงถาม ปกติก่อนซ้อมจะออกไปวิ่งตอนเช้าก่อนเพื่อยืดเส้น แต่ตอนนี้ลึบเอ็ดโมง มองออกไปแล้วเห็นท้องฟ้าแดดจ้าคงได้โดนเผาเกรียม เขาเลยว่าจะยืดเส้นด้านในแทน เพราะหากวิ่งต้องวิ่งเวลาเช้า ๆ รับอากาศเย็น

“พี่ดูแดดสิ” ร่างกายขยับบิตขับไล่ความเมื่อยล้า หลังจบไฟต์เมื่อสองวันก่อนก็ได้พักวางวันหนึ่ง เพราะคู่ชกนั้นก็ใส่มั้ยั้งเหมือนกัน วันนี้เขาเลยต้องมาคลายกล้ามเนื้อหน่อย ตารางชกของตนมีอีกทีเดือนหน้า เลยว่าจะเพิ่มน้ำหนักอีกสักหน่อยถ้าทัน หลังพักไปสอง

ปิดดูเหมือนว่ากล้ามเนื้อเขาจะนิ่มลงมาก ร่างกายรู้สึกหนัก ๆ ไม่ค่อย
สัมผัสที่จะกลับมาชกเพราะรู้สึกว่าตนใส่แรงไม่ค่อยสุด

หลังจากวิ่งเหยาะ ๆ กระโดดเชือก วิดพื้น และยืดบิดแขนขว
วนไปพอให้ร่างกายเริ่มอุ่น ขาแข้งคลายเส้นได้บ้างแล้ว เขาจึงกลับ
มาเติมน้ำอีกสักอีกสองอีก ก่อนกลับมาซ้อมจริง ๆ จัง ๆ

นวมหนักกระแทกตรงสลับซ้ายขวาอย่างเป็นจังหวะ กระสอบ
แขวนหุ้มยางแกว่งจากแรงไปมา จังหวะร่างสัมผัสสับขาเบียงและ
สวนหมัดตรงอีกครั้ง ครบตามเวลาถึงได้กลับไปนั่งพักข้างเวทีมวย
ถอดนวมตามด้วยผ้าพันออกเพื่อระบายความอับ

“พีเมธส์ครับ!”

เสียงเรียกอันเหนียวหอบของเด็กชายดั่งขึ้น เจ้าของชื่อพลัน
เงยหน้ามองกลุ่มเด็กสามคนในทางเกงมวยที่ยืนอยู่

“ผมขอท่ารำมวยพีมากเลย ผมอยากให้พี่สอนให้ไ้กายกับ
ไ้ใจเจมส์ด้วย มันเห็นผมเตะขาหลังแบบที่พี่สอนผมได้ เลยอยากให้
พี่สอนบ้าง”

‘เตะขาหลัง?’ เขาเงยหน้าคิด ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าสัปดาห์ก่อน
ขึ้นชก เขาเคยเทรนเด็กคนนี้ไว้ เพราะเห็นว่าทรงตัวตอนออกอาวุธ
ไม่ได้จึงนึกขำใจ

“...”

ดวงตากลมสามคู่มองอย่างเปี่ยมด้วยประกายคาดหวัง ขณะที่
ที่เขาเบนสายตาคิด

“พีเป็นอัลฟาใช่ไหมครับ เทโคตร ๆ เลย! ผมเองก็อยากเป็น
อัลฟาเหมือนกัน”

“...”

“โหย อย่างมึงกว่าเบต้าซัวร์ ไม่มีแววอัลฟาเลย”

“อย่ามาดูถูกนะเว้ยไอ้กล้า”

เสียงเด็กน้อยแจ้วดัง เขาถอนหายใจเฮือก “พีเอกมาแล้ว พีต้องไปปล้ำมวยก่อน ส่วนถ้าอยากเตะขาหลังได้กัน ก็ไปขอให้กล้าสอน พีสอนมันจนเป็นแล้ว”

“เฮ้ย พี!” เด็กเจ้าของชื่อถึงกับเหวอ ทำนองว่าตัวเขาก็เพิ่งทำเป็น แต่กลับต้องมาสอนคนอื่น

“พีสอนเรายังไง เราก็นอนเพื่อนอย่างนั้น เรื่องรำมวยไหว้ครูไว้พีว่างจะมาสอนทำให้” เขาหันมองร่างเพียวของพีเอกที่ยืนยิ้มตรงขอบสังเวียน “ฝึกไว้ มวยจะได้ไม่ตาย” ก่อนไปเขาวางมือลูบศีรษะเด็กสามคนอย่างเอ็นดู แม่ใบหน้าจะเรียบนิ่งไร้อารมณ์ ปกติเด็กในค่ายจะกลัวเมธัสเพราะเขาแทบไม่ยิ้ม เวลาเหนื่อยๆ ชอบเปลือปล่อยพีโรโมนดูตันออกมาเบาบาง เลยทำให้เด็กไม่กล้าเข้าใกล้

“ระหว่างกูกับไอ้มึง มึงจะปล้ำกับใคร”

เรือนผมดำชุ่มเหงื่อตกลงมาปรกหน้า ฝ่ามือสากเสยขึ้น ขณะเจ้าตัวงายหน้ามองคนถาม “กับพี”

พีเอกคล้องคอเมธัส ลีอกออกแรงโถมอย่างมันเขี้ยว “ไอ้ลักษณะอยู่ในหอละ มาไกลเลยวงง เข้าไปทักด้วยละกัน”

เขาพยักหน้าเข้าใจ ถอนหายใจเฮือก ก่อนจะพันผ้าที่มีมือไปพลาง

“ไปขึ้นปล้ำกันดีกว่า สักห้าสิบนาทีดีไหม”

“ตายพอดี” เขากล่าวพลางส่ายหน้าเอือม ๆ แต่ก็ใช้ว่าไม่เคยทำ พวกเขาเคยบ้ากันมากๆ ขนาดปล้ำบนสังเวียนราวชั่วโมงครึ่ง ผลคือลงมาอ้วกแตก

ปล้ำ หรือปล้ำวงใน ในที่นี้เป็นการซ้อมอย่างหนึ่ง โดยให้นักมวยสองคนขึ้นสังเวียนด้วยกัน จะเริ่มกอดร่างกายรัดคอ มีการได้

แขน ไหล่ขา ตีเข้าหาจังหวะเพื่อใช้ที่เปลือย เป็นการฝึกไว้สำหรับขึ้นชกจริงเพื่อให้มีเหลี่ยมเชิงมวยที่ดี

เมื่อเมธัสยืนอยู่บนสังเวียนคู่กับพีเอก เขาดูตัวใหญ่กว่าคนอายุมากกว่าเป็นไหนๆ พีเอกเป็นเบต้า เป็นมวยรุ่นซูเปอร์ไลท์เวต จึงลีนบางกว่า ร่างสันทัดออกเปรียวแต่กล้ามเนื้อชัด เขาเป็นรุ่นมิดเดิลเวตเพราะเดิมเป็นคนโคร่งใหญ่ เทรนเนอร์เลยบอกให้เพิ่มน้ำหนักมาทางนี้ ไปชกกับฝรั่งนั้นได้เงินดีกว่า

“มา เริ่ม...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียงคนอายุมากกว่า เมธัสก็กระโจนเข้ากอดรัดร่างเล็กทันทีจนเอกแทบไม่ทันตั้งตัว โดนไหล่ขาแทงเข้าคว่ำหมับปล้นนั้นก็ล้มกันจ้ำเข้าในสนามนาที

“ไอ้มึงอยู่ไหน ให้มันวอร์มแล้วขึ้นมาแทนพี่” ดูเหมือนคู่ปล้ำจะไม่ตอบใจത്യ เพราะแทบไม่สู้สักที

“โหดร้าย! กูล้มรอบเดียวมึงก็จะเปลี่ยนคนเลย” เมธัสกดสายตามองคนที่หยัดร่างกายลูก ปล้นหันหน้ามองทางหน้ารั้วค่ายเมื่อรู้สึกเย็นวาบตามแผ่นหลัง

ดวงตาสีทองขีดสะท้อนเงาชายหนุ่มร่างใหญ่ในสูทเนี้ยบเป๊ะกับแว่นตาดำ เรือนผมบลอนด์สว่างกับผิวที่ขาวคล้ายไร้เลือดฝาด ยืนฟังผนังอยู่ไกลๆ ดึงสายตาให้จ้องมองว่าอีกฝ่ายเป็นใคร และมาทำอะไร

“!-”

ร่างแทนล้มกึ่งจากการเตะของคู่บนสังเวียน เพียงที่เปลือยเขาก็โดนเล่นจนได้

“ฮะ! เห็นไหม! กูก็ล้มยักษ์อย่างมึงได้!”

“...” เมธัสนั่งชันเข่าเอียงคอมองพีเอก “ใครมา”

“หือ” รุ่นพี่ทำหน้าที่เอา ชะเง้อคอมองไปด้านหลังพลันเบิกตา
โพล่ง

“...เซียนมวย...”

เซียนมวย

คำนี้ทำให้เขากัดฟันแน่น “พี่ฮู้นด์ไว้หรือ”

“ไม่อะ เขาจะนัดเซียนมวยทำไม...”

พลันสถานการณ์เริ่มแปรปรวน เมธัสตัดสินใจถอดเชือกกัน
สังเวียนลงมา เพื่อความปลอดภัยของเด็ก ๆ ในค่าย “เด็ก ๆ พักกิน
ข้าว ไปคร้วเลย” เขาตีมือเรียกให้คนที่ซ้อมหันมา ก่อนร่างน้อยใหญ่
จะชูมือร้องเย้พลางเดินเรียงแถวไปด้านหลัง ขณะสายตาเขาสับมอง
ตรง ๆ กับคนแปลกหน้าที่ยืนอยู่

‘อันตราย คนแบบนั้นอันตราย’

“มีเวลาชั่วโมงครึ่งนะ จัดการให้เสร็จแล้วมารวมกันตรงลาน
วันนี้เทรนเนอร์ไม่อยู่เลยไม่มีซ้อมอะไรมาก” สายตาเขามองนาฬิกา
ผนังจับเวลา ก่อนจะมีเสียงร้องแซว

“โห เป็นพี่เลี้ยงเด็กวะ มึงเปลี่ยนอาชีพปะ ภูว้าเป็นครูรุ่งกว่า”

เมธัสหันไปหาคนพูดพลางดำด้วยสายตา แล้วขึ้นสังเวียนถอด
เชือกเข้ามาภายใน หันมองคนแปลกหน้าที่ยังอยู่ครั้งสุดท้าย ถ้าเขา
ปล้ำมวยตอนนี้เสร็จแล้วเซียนมวยนั้นยังไม่ไป คงต้องลงไปคุยกันสัก
หน่อย

“รู้จักมันไหม”

“ใคร”

“เซียนมวยที่มานั้นไง”

พี่เอกเปลี่ยนองศา ตวัดแขนล็อกคอ ดันร่างแทนจนติดเชือก
“อย่าไปรู้จักมันเลย ครูยิ่งก็สอนไว้ที่ว่าอย่าพยายามให้โอกาสเซียน

มวย”

แขนแกร่งถูกจับพลิก เมธัสกอดรัดเหนี่ยวอีกฝ่าย ผิวสัมผัสผิว
ลมหายใจร้อนรดอย่างหอบเหนื่อย

“สุจริตเข้าใจ ตักดีศรีเรามีค่ากว่าเงินทอง”

“...”

สุจริต?

ดวงตาน้ำตาลเข้มของรุ่นพี่จ้องมองตรงๆ “จำเอาไว้ เสียชีพ
อย่าเสียศักดิ์”

ร่างแทนยืนคว้งบนเวทีมวยล่ำฟัง เมื่อแสงไฟสาดสว่างจับให้
ตัวเขาโดดเด่น ท่ามกลางเสียงหวีดปรบมือ ขณะที่ผู้ชู้ขาดและ
พยาบาลลอดผ่านเข้ามาภายใน เหมือนเสียงลมหายใจดังก้องในหู
ขณะทุกสิ่งอ้ออึ้งอื้ออึ้งคล้ายจมน้ำ ทุกสรรพสิ่งวิงเวียนหมุน เขาเห็น
เพียงแสงสว่างวาบเข้าดวงตาก่อนเลือนดับ

ห้องล็อกเกอร์เวลาทุ่มกว่าที่คนในค่ายรวมตัวกินข้าวกัน
อยู่ด้านหลัง แสงไฟดวงน้อยกลางห้องส่องสว่างแทบไม่ถึงเขา เมธัส
ไม่ได้ไปกินกับคนในค่ายเพราะกะจะไปหากินข้างนอกแล้วกลับไป
พักผ่อนเลย กล้ามเนื้อเขาแข็งบึ้งจากการซ้อมมาทั้งวัน ขณะยืนอยู่
หน้าล็อกเกอร์ก็คอยบิดบ่าบิดไหล่คลายเส้น ยกฝ่ามือสากแตกพลิก
หน้าหลังสำรวจ หลังซ้อมที่โรมือมักสั่นทุกที...เขาควรจะชินกับ
ร่างกายตัวเอง แต่ไม่รู้ทำไมนับวันร่างกายเริ่มไม่ฟัง ข้อนิ้วแรกยังห้อ
เลือดจากการเสียดสี เดี่ยวจะต้องทายาพันแผล เขาคิดพลางสำรวจ
ร่างกายในความเจ็บ ก่อนจะถูกทำลายลงด้วยเสียงเลือนประทุ
กระจก

สิ้นร่องทำอันแปลกแยกกระทบพื้นดังกึกก้องบาดหูกำลังย่าง

กรายเข้ามาใกล้ เพียงจิตใจเดียวก็รู้ได้ถึงความแปลกประหลาด พลัน
คนมาใหม่ได้หยุดยั้งหนึ่ง เรียกความสนใจให้นักมวยหนุ่มเงยมอง

ร่างสูงชะลูดในสูทดำขลิบตลอดตัว ผิวกายซีดขาวอย่างแปลก
ตา ใบหน้าคมคายเด่นคู่จุดชี้แมลงวันข้างริมฝีปากกับแว่นตาดำคาด
ใบหน้า เส้นผมบลอนด์เสยเรียบดึงความน่าเกรงขาม มือที่สวมถุงมือ
หนังยกขึ้นดึงแว่นตาเก็บ เผยดวงตาเรียวยาวคม นัยน์ตาครามดั่ง
แก้วระยิบระยับแม้ในแสงสลัว ริมฝีปากเรียบเป็นเส้นตรง

ใบหน้าที่นิ่งงันเก็บอารมณ์ทุกอย่าง ทำให้เดาไม่ออกว่าเจ้า
ตัวต้องการอะไร

กระเป๋าสตางค์ยื่นมาด้านหน้า ทำให้เขารับมาอย่างลึ้มตัว
ก่อนคลี่ปลดล็อกเปิดออกด้วยควมสงสัย พลันกลิ่นเงินสดลอยมา
ตบจมูก ปึกเงินมากมายสะท้อนในดวงตา เขากัดฟันแน่น ช่มความ
รู้สึกที่เหมือนถูกหยามเช่นนี้ไว้ก่อน...

“ในกระเป๋านี้มีเงินแสนหนึ่ง”

“...”

ฝรั่งหนุ่มค่อย ๆ จุดยิ้ม

“ไฟต์หน้าล้มมวย¹ ให้ฉัน

จับปล้นรอบกายก็สงบเงียบร่าง ดวงตาสีหรรดาสบกับเปลว
ไฟครามเข้ม เขาหันร่างปะทะกับร่างสูงกว่าตรง ๆ อย่างทำทนาย

“มัดจำนายแสนหนึ่ง หลังไฟต์นี้จับนายมาเอาอีกแสนหนึ่ง”

“...”

“คงไม่ยากใช่ไหมล่ะ”

¹ ล้มมวย คือการสมยอม หรือทำให้เกิดการสมยอมกันในทางที่ไม่สุจริต ด้วยการ
เสนอผลตอบแทนหรือทรัพย์สินใด ๆ เป็นการกระทำที่ผิดกติกาสำหรับกีฬามวย

เมธัสกัดฟันแน่น จ้องเขม็งราวกับจะกริดเลือดเนื้อชายหนุ่ม
“คุณเห็นมวดยเป็นอะไร”

“...”

“คุณเป็นใครซะ ไ้พวกเขียนมวดยที่ชุมมือโบกกระดาษข้าง
สังเวียนพวกนั้นนะหรือ”

“คงคล้าย ๆ กัน”

“...”

เขาเงยหน้าสบตากับอีกฝ่าย ขบฟันแน่นก่อนตัดลิ้นใจ
เสียวซีพอย่ำเสียวคักดี?

“ก็ได้ ตกลง ผมรับก็ได้”

คำกล่าวนั้นพาให้ชายหนุ่มยิ้มพึงพอใจกับความว่าง่าย เจ้าของ
ดวงตาสีครามกดมองร่างแทนอย่างเพ่งพินิจ พลังคิดอย่างไม่อาจ
ต้านทาน พอได้มองใกล้ ๆ อย่างนี้แล้วร่างกายอีกฝ่ายดีกว่าที่เห็น
บนสังเวียนชกไฟต์นั้น รวมถึงกลิ่นอายรอบกายที่พร้งพรุด้วยบุหรี
ดวงตาสีทองยามขีดหรือลงอย่างหมดไฟ แตกต่างจากตอนขึ้นชกเป็น
ไหน ๆ

“เป็นอัลฟ่าหรือ”

“...” เมธัสเบือนหน้าหนี คำว่าหีบเสื่อมาสวม ไม่คิดจะตอบ
คำถามจากอีกฝ่าย

พาให้เขายิ่งกระตักยิ้ม “อัลฟากลับบุหรี” คนในชุดสูทเนี้ยบ
เอนตัวมาใกล้คนตรงหน้า สูดรับเอากลิ่นอ่อน ๆ จนเมธัสหันมา
ถลึงตาใส่ พลันนั้นดวงตาสองคู่สบมองกัน เพทายครามขุนเหลือบ
มองทำทนาย

“ไมสิ กลิ่นเหมือนทุ่งหญ้า ทุ่งหญ้าแห้ง ๆ ที่ถูกเผา นึกว่านาย
จะมีกลิ่นน้ำมันมวดยอะไรแบบนี้ซะอีกนะ”

เมธัสกัดฟันกรอด ตวัดมือผลักคนที่เข้ามาใกล้ออก เขาไม่ถูกชะตากับคนประเภทนี้ ยิ่งอีกฝ่ายทำตัวเหมือนพวกชอบรุกล้ำความเป็นส่วนตัวของคนอื่นตนก็ยิ่งเกลียด “อย่ามายุ่งกับพีโรโมนของคนอื่น!”

ฝ่ายนั้นยื่นมือในถุงมือหนังมาแตะบีบใบหน้าเมธัสให้เงยขึ้นมอง ขณะเดียวกันเขาคำว่าข้อมือคนที่มาแตะเนื้อต้องตัวโดยไม่ขออนุญาตออกแรงบีบให้คลายมือออก เสียงทும்เนิบค่อย ๆ ดังขึ้นข้างหู

“ชกในไทยไม่รุ่งหรอก ที่นี่ไม่มีคู่ชกที่เหมาะสมกับนาย ฝีมืออย่างนายไปได้ไกลกว่านี้ ไว้ฉันพาไปหาโอกาสใหม่ให้ใหม่”

นักมวยสะบัดหน้าหนี กระชากมือที่จับใบหน้าตนเองพร้อมจ้องตาคมตรง ๆ “ขอบคุณ แต่ไม่ต้องการ”

เมธัสกวาดตามองร่างตรงหน้าอย่างถี่ถ้วน ‘ไอ้คนแบบนี้มัน... เหมือนว่ารอบกายมีรัศมีสว่างวาบแผ่ซ่านเป็นวงแหวน คนแบบนี้มันอะไรกัน เห็นแล้วรู้สึกหงุดหงิด’

เขาพลันหมดความสนใจ เดินกระแทกไหล่ร่างที่สูงกว่าออกมา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีเซียนมวยมาวานให้ล้มมวย ส่วนมากเขาจะปฏิเสธตลอด ด้วยนิสัยไม่ยอมใครและยึดมั่นในอุดมการณ์ อาชีพของเขาสุจริต มวยก็คือมวย ไม่ใช่การพนัน

“จะรอดูผลนะ”

นัยน์ตาสีทองซีดเหลือบมองคนพูด เขากัดฟันกรอดคงความหงุดหงิดไว้ ก่อนเลื่อนประตูออกมา ความคิดกำลังประมวลผลอย่างหนักหน่วง

‘ไม่ถูกชะตากับคนแบบนี้เอาซะเลย’

2

“แล้ว...มึงคิดว่ามันคุ้มหรือวะ ต่อยแลกเงินเนี่ย”

“คุ้มมั้ง” น้ำเสียงขึ้นจมูกติดจะแหบห้าวยังก้องอยู่ในหู เขาหัน
หน้ามองตรง ๆ กับชายหนุ่มในชุดนักเรียน

“เจ็บออก”

“ก็นะ”

“มึงไม่เจ็บหรือวะธัส”

“...เจ็บดิ”

ณ พุ่มหญ้าโล่งกว้างที่มีสายลมเย็น ๆ ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่พวกเขา
นั่งเคียงกันหลังโรงเรียน วันนี้ฟ้าใสไร้เมฆสะท้อนในดวงตา มีเพียง
เรื่องเล่าที่ไปรยปรายไปตามสายลม

“เรียนจบแล้วก็จะหันมาต่อมวายเป็นอาชีพ มาด้วยกันเปล่า”

เสียงหัวหน้าเบลอพรวดเลื่อนในสายตา น้ำเสียงเยาว์วัยดั่งขึ้น
ผะแผ่ว

“อือ ก็ได้”

“จริงนะเว้ย!”

“เออดี”

ลมโกรกพัดใบหน้าจนวนเย็นชื่น คำสัญญาผูกไว้คู่กันอย่าง
บริสุทธิ์ใจ

“ถ้ามีเป็นโอมเมื่อกี้คงดีเนอะ เราจะได้คู่กัน”

รอยยิ้มไร้เดียงสาฉายในดวงตา เขายังจดจำทุกอย่างได้ดี

“เมธัส! มีงอย้ายกักติวะ จะใส่ก็ใส่เลยอย่ารอ กระจุกมีง
แข็งกว่า ออกเตะเยอะ ๆ มีงมวยเข้า เดินแล้วกอดเลย! ไอนั้นแม่ง
หมัดหนักแต่ไม่อึด ไปธัส! ฟิงกู ๆ! อึด ๆ หนอย!”

น้ำเสียงสะท้อนก้อง
ในสองหู หยดน้ำไหลลงมาตามเส้นผม รดบ่าลามไปตามเรือนกาย
เจ้าของนวมน้ำเงินสลัดเส้นผมขึ้นหมาด พยักหน้าเข้าใจดีกับคำ
เทรนนอร์ข้างสนาม

รอบเวทีสนั่นไปด้วยเสียงเฮเชียร์ แสงสปอตไลท์ฉายสาดยัง
นักชกบนสังเวียนใหญ่ เสียงพีเลียงที่คอยเกาะขอบเวทีตะโกนเร่รุ่ม คู่
ไปกับพิธีกรพากย์บรรยายตามติดเวที กล้องตัวใหญ่คอยจับภาพฉาย
บนจอยักษ์ให้ผู้ชมได้จับจ้องอย่างดูเด็ด

เขาสลัดความหวาดกลัวในใจทิ้ง นวมน้ำเงินหนักหน่วงสวน
ตรงเน้นเข้าใบหน้าแดงจนวนมันร่นถอยตั้งหลัก ขาแข็งเริ่มยวบยาบ
หมดแรงเต็มที ร่างสันทัดอย่างสามขุมห่างออกมาให้เวลาอีกฝ่ายลุก
ขณะผู้ช้ขาดคอยคั่นกลาง

“มีงถอยทำไม! มีงเข้าไปติวะ ดีเข้าอะตีเข้า! เดินเข้าไปหนอย
มันก็ล้มแล้ว! มีงถอยทำไม!” พีเลียงข้างสังเวียนนไวยใหญ่ที่เขาหนีห่าง
ทั้งที่คู่ชกก็นวมหมดแรงแล้ว

“ชก!”

เสียงสัญญาณผู้สื่อข่าวดังก้องรอบกาย ฝ่ามือขัดและยกหนีให้สองร่างกระโจนรัดเข้าหากัน เมื่อถูกจับแยกได้ เขาก็ตั้งการ์ดยกเขย่งโลด พลันออกแรงขาเตะเน้นจนแดงกันไม่ทันเซแทบล้มอีกครั้ง การ์ดถูกตั้งยกกันหมดที่สวนเข้าไปหน้า

ผู้ชมบ้างก็ลุกยืนเคร่งเครียด ที่เด่นคงเป็นพวกที่ถือแผ่นกระดาษพลาญยกนิ้วยกมือข้างเวที หรือที่เขาเรียกกันว่า *เซียนมวย*

มือในถุงมือหนังคลี่แผ่นกระดาษ กลอกตาอ่านข้อมูล พลาญเหลือบมองสังเวียน สู้ท่าดำเนินทวนนอกสวมทับร่างสูงใหญ่ เจ้าตัวเอนพิงขณะกอดคอกวิเคราะห์ความได้เปรียบเสียเปรียบอย่างถี่ถ้วน

ตอนนี้ น้ำเงินได้เปรียบ ดูอย่างไรก็รู้ว่า น้ำเงินชนะ
ราคาแดงไหลไปแล้ว

ตอนแรก น้ำเงินโดนขายเบอร์ว่าหนีซ้อม ไม่ค่อยยึดเท่าแดง คนจึงแห่มาลงแดงมาก ซึ่งตอนนี้ไม่ใช่แล้ว

“...”

ถ้าคิดจะล้มให้เขาจริง ๆ มันต้องอ้อมแรงไว้มากกว่านี้ ยอมโดนอาวุธของคู่ชกให้โน้ม ๆ ถึงจะไม่ถูกจับได้ว่ารับล้มมา... จะมาล้มเอาตอนนี้ที่ตัวเองแทบไม่หมดแรง เป็นฝ่ายได้เปรียบกว่าไหน ๆ ก็คงไม่ใช่

แดงหมดแรงแล้ว ต่อให้แดงออกหมัดตรงเข้าหน้า หรือตีเข้าเข้าท้องจัง ๆ จนน้ำเงินล้ม อย่างไรกรรมการก็ดูออกว่าจงใจ เพราะอาวุธที่แดงออกไม่มีแรง... แทบไม่ได้คะแนน

เจ้าของดวงตาสีครามพับเก็บแว่นตาแล้วเกี่ยวไว้ที่อก จ้องมองคนพนมน้ำเงินด้านล่าง ‘ดูเหมือนว่าสักจะจะมีในหมู่วิเศษแล้ว’

“คุณชาร์ล เหมือนว่านักมวยคุณจะเป็นนะ”

“...” รักศักดิ์ศรียิ่งกว่าชีวิต หรือไม่คนแบบนั้นก็กำลังกังวล
 ประสาทเขาอยู่

เขาระบายลมหายใจออกมา แล้วพลันก็มีคนเรียกชื่อให้หัน
 เป็นเซียนใหญ่ที่พนันกันได้

“ฉวาน ช่วงนี้มึงเสียเงินบ่อยนะ ฮ่า ๆ”

“...”

เสียงระฆังสะท้อนในหู นัยน์ตาสีครามเพท่ายเหลือบมอง
 สนามที่เห็นฝั่งแดงนอนลั่นท่าบนพื้นสังเวียน น้ำเงินชุ่มมือโอดเต็นถึง
 ชัยชนะ

“ไอ้แดงนี่อกแล้ว น้ำเงินชนะ ที่เรटकกลงกันได้สามแสนห้า กู
 ขอเงินสดไม่เกินสี่ทุ่มวันนี้” ชายแก่คลี่ยัมบนไบหน้าหัวเราะรำมะใจ
 ขณะที่เขากำลังกอดสายตามองสังเวียน ซึ่งผู้ชู้ขาดชุ่มมือคนชนะ

ไบหน้าหยังผยองในทางเกงขาสั้นสีน้ำเงิน...ดวงตาสีทองสว่าง
 สบตากับเขาตรง ๆ อย่างเหยียดหยาม ก่อนที่ร่างสันทัดจะก้าวลง
 สังเวียนพร้อมชัยชนะ

เขาไม่ได้โกรธเกรี้ยวเคืองชุ่นหรือหงุดหงิด แต่กลับรู้สึกสนใจ
 แทน พวกหยังยโสไม่ยอมก้มหัวให้ใครเช่นนี้...

นำลองปราบเสียให้ศิโรราบหมดฤทธิ์

“แดน วันนี้ไม่มีเงินสดให้ใครทั้งนั้น” เขายกนาฬิกาข้อมือดู
 เวลา “เก็บให้เรียบก่อนสี่ทุ่ม ฉวนมีเรื่องต้องไปสะสางสักหน่อย”

เลขาฯ หนุ่มก้มหน้ารับคำสั่ง

เขาจะว่าทุกอย่างควรราบรื่นไปด้วยดีแท้ ๆ

ต้นเหตุคงเพราะแมวป่าเป็นสัตว์ดุร้ายและเลี้ยงไม่เชื่อง

“ไฟต์นี้ตีมากเมธัส” เทรนเนอร์หนุ่มนามอุ๊คว่าไหล่เขา
หมับ รอยยิ้มภาคภูมิใจลึบสยดใจ “วันนี้ก็พักผ่อน พรุ่งนี้ไปฉลองกัน
ดีกว่า!”

เมธัสพยักหน้ายกมือไหว้ขอบคุณ ก่อนเข้ามาในห้องล็อกเกอร์
ในค่าย เปลี่ยนเสื้อผ้าอาบน้ำชำระความเหนียวตัว หลังถูกปล่อยให้
เป็นอิสระจากการถ่ายรูปรับรางวัลและสัมภาษณ์ แต่จะกลับบ้านเลย
ก็ไม่ได้เพราะต้องมารอครูยี่ที่ค่ายก่อน เขาบิดเนื้อตัวอันเมื่อยล้า
ขณะถอนหายใจ ฝ่ามือหนาสัมผัสต้นคอ ลูบอ้อมมาถึงไหปลาร้า
สายตาล่องลอย...ร่างกายคล้ายจะหนักแต่เบาหวิว

ไฟต์ที่ยี่สิบพอดีหลังกลับมาชก เขากำลังกลับมาเป็นตัวตนที่
โดนจับตามองอีกครั้ง เหมือนกำลังถูกคาดหวังมากขึ้น มากขึ้น...

ยี่งบินสูงเท่าไรก็ยิ่งตกลงมาเจ็บมากเท่านั้น เมธัสรู้ดี

ตอนนี้เขาแพ้ไม่ได้อีกแล้ว

เรือนกายอันพราวด้วยหยดน้ำสวมกางเกงครึ่งเข้าม้วนเอว
หยุดยืนตรงล็อกเกอร์ตัวเอง ฝ่ามือสั่นเปิดบานล็อกเกอร์คว่ำหา
เสื้อผ้าที่จะสวม หยาดน้ำหยดร่วงลงพื้นอย่างชวนมอง ก่อนจะเห็น
เงาร่างเข้ม ๆ พาดซ้อนด้านหลัง เพียงพริบตาลำแขนแกร่งก็เท่ากับ
ล็อกเกอร์ดั่งบัง เรียกสติเขาให้ตื่นตัว

เมธัสเหลือบมองคนแปลกหน้าที่มาใหม่ ในระยะใกล้เช่นนี้เขา
ได้กลิ่นโคโลญจ์พร้อมอัลมอนด์ชม ๆ ที่โดนไฟเผา ความน่าเบื่อคู่
หงุดหงิดกัดเซาะจนอยากด่ากราดอีกฝ่าย แต่เขาก็ทำได้เพียงกัดฟัน
แน่น ลอยหน้าลอยตาไม่สนใจอีกฝ่ายต่อไป

“แสนนิ่งเดี๋ยวมมคีน มันยังอยู่ครบตีทุกบาท ผมไม่แม่แต่จะ
แตะต้องมัน” เขาเอ่ยบอกตรง ๆ พลงงหยิบเสื้อยืดมาสวม ปิดล็อก-
เกอร์กระแทกดังปังขณะเหลือบสายตาคมบังคับให้เจ้าตัวถอยไป

แต่มันไม่ถอย
 “ไม่พอใจหรือใจ มันไม่มีจิ้งหვეลัมนี้เน่า คุณก็เห็นว่าผมได้
 เปรียบมันแค่นั้น อีกอย่าง...ดูก็รู้ว่าไอ้แดงมันมวयरอง อยู่ๆ ให้ลัม
 พับไปก็โดนจับได้พอดี”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น เมธัส”

“...”

“นายไม่รักษาสัญญา”

“ผมมีศักดิ์ศรี”

ศักดิ์ศรี

คำนี้ทำให้ฉานต้องกระตุกยิ้ม “เงินอยู่ไหน”

“ผมเก็บไว้ที่บ้าน เดี่ยวไปเอามาให้ ไม่ต้องห่วงหรอก”

ร่างสูงใหญ่ที่ยืนชันขยับชิดติดกับแผ่นหลังของคนที่เหมือน
 จะตัวเล็กกว่า ลำแขนที่เท่ากันชกกลับแนบลำตัว เมธัสหันหน้ามอง
 คนที่เข้ามาคุกคามตนเองตรงๆ

“จะเอาอะไรอีก” คนมวयरอนคิ้วแทบติดกัน เมื่อเห็นว่ามันยัง
 คงนิ่ง ดูเหมือนจะไม่มีปัญหาอะไร จึงลดความสนใจลง เขาไม่ได้ทำ
 อะไรผิด เงินก็ตั้งใจคืนให้อีกฝ่ายทุกบาทอยู่แล้ว

“ถ้าคิดว่าจะไม่ยอมลัมให้ ทำไมถึงตอบตกลง”

เมธัสเปลอจีปากอย่างหงุดหงิด ปล่อยให้อีกฝ่ายถามแก้อ
 พลังสาวเท่าเดินออกมาหน้าประตู แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อน้ำเสียง
 เย็นดังขึ้น

“ค่าเสียเวลา ค่าคาดหวัง รู้ไหมว่าฉันต้องเสียเงินเป็นแสนๆ
 เพราะต่อรองกับเซียนใหญ่ไว้”

“นั่นเรื่องของคุณ”

“นายมีส่วนร่วม นายคืนแสนนี้ไม่ได้”

“คุณจะทำอะไรล่ะ”

“เท่าไรดีนะ” รองเท้าหนังขยับก้าวเอื่อย ๆ เข้ามาใกล้ พาหนะให้ จังหวะหัวใจสั่นก้อง ดวงตาสีครามจ้องสบหนึ่ง ชายหนุ่มมียกมือออกจากกระเป๋ากางเกง ค่อย ๆ ดึงปลดทิ้งถุงมือหนัง เรียวนิ้วขาวแต่ที่ ต้นคอแกร่งได้สูงถึงสันกราม ความสากเคล้าอยู่ข้างแก้ม ก่อนที่มีมือ นั้นจะเลื่อนขึ้นไปสัมผัสตั้งหู รั้งหลังคองแยขึ้น ความเย็นของนิ้วมือ แผ่ซ่านไปทั่วจนขนลุกเกรียว เมธัสมุ่นคิ้ว สบตาอย่างหาเรื่องอีกฝ่าย ตรง ๆ

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว เงินนั้นเอาไปเถอะ”

“...”

ร่างสูงก้มตัวชิดข้างแก้ม ลมหายใจร้อนระต้นคอจนอีกฝ่าย ต้องเบี่ยงหน้าหนี “รำไห่ครุของนายเป็นรำที่สวยที่สุดเท่าที่ฉันเคย เห็นมาเลย”

“...”

“ถ้าค่าตัวที่นายได้ไม่พอใช้ ฉันพร้อมเป็นผู้สนับสนุนให้ได้นะ”

ดวงตาคมธัสเบิกโพลงกับคำพูดแบบนั้น เจ้าของดวงตาสวย หยัดหลังตรงก่อนจะเดินจากไป ทิ้งไว้เพียงคำพูดไร้ยางอายดัง กึกก้องในหูของเขา...

“คิดว่าตัวเองเป็นใคร...”

เขาทำได้แค่สบตอยู่เพียงลำพัง กัดฟันกรอด พวกเขียนมวย นี่น่ารำคาญเหมือนกันหมด เขาไม่รู้ว่าตัวเองกำลังเจอกับอะไรหรือ ว่ามันเป็นใคร คนคนนั้นดูอย่างไรก็ไม่ธรรมดา มันไม่บอกแม้แต่ชื่อ หรือทิ้งอะไรไว้ให้เขารู้จัก

อัลฟากลินอัลมอนด์? เป็นอะไรที่แปลกประหลาด

นัยน์ตาสีหรรดากลมมองยังทิศทางที่มันจากไป กลิ่นอายเย็น

ยะเยือกน่าเกรงขามนั้นยังติดจุมูกอย่างขมขู่...แม้เขาจะเป็นอัลฟา แต่ก็ยังรู้สึกกลัวกับพีโรโมนของอีกฝ่าย ‘มันเป็นไครกันนะ’

หลังจบไฟต์นี้เมธัสก็ได้เงินก้อนใหญ่เป็นเดือนๆ เขาขึ้นชกเดือนละสองครั้ง แม้ครูหรือรุ่นพี่ในค่ายจะบอกว่าสามเดือนสองไฟต์จะดีกว่า ร่างกายเขาจะได้ฟื้นฟูทัน แต่เมธัสหาได้สนใจ トラบที่เขา ยังมีแรง ร่างไม่บอบสลายก็ยังคงชกต่อได้เดือนละไฟต์สองไฟต์ หลังจากพักครบจนกล้ามเนื้อหายดีแล้วก็ขึ้นชกต่ออย่างบ้าคลั่ง เขา...แค่อยากจะหาความตื่นเต้นให้ชีวิตที่น่าเบื่อ

“มะรินไอ้มึงขึ้นชก ไปดูเปล่า”

“ไปดิ” เขาเอ่ยพลางยกน้ำดื่มจิบ วันนีตนไม่ได้ซ้อม แค่มารวดูเด็กอย่างเดียวเลยได้นั่งเบาะๆ ฟังเสียงกระสอบทรายถูกเตะ “ไอ้ลักษณะอยู่ปะ”

“อยู่ มึงไปหามันดิ นอนอยู่มั้ง” พี่เอกพันผ้าล้อมมือจนกระชับ ทั้งยังไม่ลืมยื่นมาขอมือเขา

“?”

“มือมึงเป็นแผล พันไว้จะได้หายเร็วๆ”

ชายหนุ่มมองคนเป็นรุ่นพี่ ก่อนยื่นมือสากให้อีกฝ่ายบริการ “พี่จำเขียนมวยฝรั่งคนนั้นที่มาค่ายเราได้ปะ”

“หือ ไครวะ”

“ผมทองอะ ที่ใส่สูท”

“...อ่าๆ ทำไมวะ”

“เขา...ชื่ออะไรวะ”

พี่เอกชะงักนิ่ง พลังเงยหน้ามองคนอายุน้อยกว่า “ทำไม”

“เปล่า...”

เมธัสเบี่ยงสายตาทลบอีกฝ่าย เมื่อมือถูกพันแผลเรียบร้อยจึง ผุดลุกออกจากโคมซ้อมมาหลังค้าย เขาเดินไปถึงหอสองชั้นที่ห้อง สุดท้ายก็เคาะประตูเรียก

“ลักษณะ...ไอ้ลักษณะ” ไม่นานก็มีเสียงกุกกัก ก่อนประตูห้อง จะเปิดแง้ม เผยให้เห็นชายหนุ่มหัวฟูกำลังยืนหวาดหวอด

เขายกข้อมือดูนาฬิกา “เที่ยงแล้ว มึงยังนอนอีกหรือ”

“นาน ๆ ที มีไรวะ”

เขาส่ายหน้าเดินแทรกตัวเข้าไปในห้อง ทุกอย่างยังเหมือนเดิม เพียงขนาดสามเมตรครึ่งติดหน้าต่าง โต๊ะทำงาน หิ้งน้ำในตู้และ ระเบียบ ห้องนี้เคยเป็นของเขาเมื่อก่อนตอนยังเรียนอยู่ พอจบมัธยม ปลายแล้วจึงออกมาชกมวยเป็นอาชีพ เมื่อเริ่มมีเงินก็ย้ายออกไป อยู่คนเดียว

“มึงหยุดชกมาเป็นพี่เลี้ยงซะปะ” ร่างแทนเดินมาทั้งตัวลงนั่ง บนเตียง บิดยัดกลัมนเนื้อคอขับไล่ความเมื่อย ขณะที่เจ้าของห้อง จ้วเจียยิ้มมอง ไอ้ลักษณะเคยเป็นนักมวยในค่ายศรียามา เป็นรุ่นพี่เขา ปีหนึ่ง แต่ด้วยความสนิทกันจึงไม่ถือพี่น้อง มันย้ายไปอยู่ค่ายมวย ที่ขอนแก่นเพราะกลับบ้านไปดูแลแม่ เพิ่งกลับมากรุงเทพฯ เมื่อสาม วันก่อนเพราะจะมาช่วยเทรนเด็กในค่ายนี้ แต่ก็ได้ยินแว่ว ๆ ว่ามัน เลิกชกมาเป็นพี่เลี้ยงเต็มตัว เขาเลยยังสงสัยเรื่องนี้อยู่

“เออ กว่าตัวเองขึ้นชกไม่รุ่ง เลยลงมาขอบสนามแทน ไม่มี พรสวรรค์ก็จ้”

เขาเงยหน้าถอนหายใจ ครุ่นคิดอยู่เล็กน้อย “มึงก็ชกดินะ... แล้วตอนนี้ยังพินนมวยอยู่ปะ”

ก่อนทุกอย่างจะเจียบกริบ

“...” ชายหนุ่มนามว่าลักษณะห่อไหล่ลง พลังยกมือมาขยี้หัว

ตนเอง “ก็เล่นบ้างเวลาเบื่อก...”

เมธัสพยักหน้า “มึงรู้จักเซียนมวยเยอะไหมวะ”

“ไม่หรอก”

“...” เขายับยั้งซึ่งใจชั่วครู่ แต่แล้วก็แพ้ความสงสัยใคร่รู้ของตัวเอง “มึงรู้จักเซียนมวยที่เป็นฝรั่งไหม”

“ฝรั่ง?”

“อ้อ ผมสีทอง ตาสีฟ้า น่าจะเป็นอัลฟ่า ใส่ถุงมือ ใส่สูท”

ไอ้ลักษณะหรีตตามอง พลังเงยหน้าคิด “คุณฉาน?”

“ฉาน?”

‘ฉาน?’

“ทำไมวะ คุณฉานมาซื้อมึงหรือ” ดวงตาคนพูดเบิกโตอย่างสนใจ

เขาส่ายหน้ากล่าว “กูเห็นเขามาค้าขายเราเลยสงสัย”

“อ้อ คุณฉาน เป็นเซียนใหญ่ที่เก่าอยู่นะ แม้จะกวอนตีนคนอื่นไปเรื่อย แต่เรื่องวิเคราะห์มวยเก่งใช้ได้ เล่นแรงด้วยเจ้านี่อะ ต่อมวยแต่ละทีเป็นแสน ๆ เป็นกูไม่เล่นกับมันหรอก”

“...”

“คนแบบนั้นไม่มีใครอยากยุ่งด้วย”

“ทำไม” เขาเอนตัวมองคนที่พูด จนไอ้ลักษณะนิ้วหน้า

“บอกกูมาตรง ๆ ไอ้รหัส คุณฉานเขาจ้างมึงล้มมวยหรือ”

“...เออ”

“มึงรับไปไหม”

“รับ แต่ไม่ได้ล้มให้” เมธัสเบี่ยงสายตาไม่สบมองกับคนที่ยื่น “เงินก็คืนไปแล้ว...”

“ดี...แต่ถ้ามึงจะไม่ล้มให้เขาแล้วไปรับเงินทำไม”

“กูอยากกวตืนแม่งเฉย ๆ”

คำกล่าวนั้นพาให้คนที่ยืนอยู่หัวเราะร่วน “ฮา ๆ แสบจริง ๆ นะมึง...” ฉบับล้นรอยยิ้มของไอ้ลักษณะก็ค่อย ๆ เลื่อนหาย “ระวังตัวนะเมธัส”

“...”

“อย่างที่กูบอก ว่าคนแบบนั้นไม่มีใครอยากยุ่งด้วย มันเล่นแรง”

“...”

ความสงบเย็นเยือกวนเวียนรอบกาย ท่ามกลางน้ำเสียงเรียบเรื่อยของผู้พูด “มึงเพลอเมื่อไร มันเอาถึงตายได้นะ ต่อให้มึงเป็นนักมวยก็เถอะ เคยได้ยินคำว่า *Limbus Regulae* ไหม”

“คืออะไร”

“กฎลิมโบ”

“...”

“เห็นว่าคุณฉานเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ในกลุ่มอิทธิพลมาเฟียข้ามชาติที่ขยายอำนาจมาซื้อแผ่นดินในไทย”

“...”

“ไทยนี้แหละสวรรค์ของพวกเขา มันเลย อย่างเมื่อคืนได้ดูข่าวไหม เสียอันโดนเก็บคาบ้าน”

“เสียอัน?”

“ก็เซียนใหญ่ที่ไปต่อรองมวยกับไอ้คุณฉานในไฟต์มึง”

คำพูดเรียบ ๆ นั้นพานให้ตระหนักถึงสิ่งที่เขาเจอมา พลันนั้นขนอ่อนตามร่างก็ลุกชันอย่างหนาวสั่น

“ค่าเสียเวลา ค่าคาดหวัง รู้ใหม่ว่าฉันต้องเสียเงินเป็นแสน ๆ เพราะต่อรองกับเซียนใหญ่ไว้”

‘เสียเงิน? พุดออกมาได้ สุดท้ายก็ไปตามเก็บคนที่มาลามาตามตัวเองไม่ใช่เหรอ’ เขาได้แต่คิดและกัดฟันกรอดอย่างหงุดหงิด

“กูถึงได้บอกให้ระวังไว้ธัส ยิ่งมึงไปกวตืนมันอย่างนั้น...”

เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ พลางขบคิดจากท่าทีของฉานที่แสดงต่อเขา...ไม่เอาเงินคืนนั้นเหรอ สนับสนุนนั้นเหรอ มันต้องการอะไร ทำไมเขาจะดูไม่ออก

“จะไปไหนมาไหนก็ระมัดระวังละกัน”

“...ไร้สาระ”

ถึงกระนั้นเรื่องเหล่านี้ก็เป็นเพียงข่าวลือ เขาจึงเพียงฟังหูไว้หูอย่างไม่ม่งมาย “ไฟต์มึงนี่มึงมาเป็นพี่เลี้ยงให้มันใช่ปะ”

“ใช่ ๆ ไอ้มึงแหม่งเพิ่มน้ำหนักไปชกรุ่นเวลเตอร์เวต² ฟรุ้งนี่ตอนมันชั่งน้ำหนักมึงก็มาดูด้วยละกัน มันบอกภูมิใจมากเลยนะวัยที่เพิ่มน้ำหนักตัวเองได้”

“เออ ๆ เดี่ยวฟรุ้งนี่มาอีก แล้วมึงจะกลับขอนแก่นเมื่อไร”

“สองสามเดือนหน้า กูอยู่เป็นพี่เลี้ยงให้มึงมันสองไฟต์” เจ้าของห้องเดินมาใช้เท้ายันเขาลูกออก ก่อนจะเอนร่างทิ้งตัวนอนบนเตียง

“กับลูกสาวครูยี่ง มึงยังงៃอะ”

“อะไร” ร่างแทนหันมองคนพุด ก่อนเปิดตู้เย็นหาน้ำมาดื่ม

“อย่าคิดว่าไม่รู้ ใคร ๆ เขาก็บอกกันว่าครูยี่งอยากได้มึงเป็นเชย”

เมธัสส่ายหน้าเอือม ๆ “กูไม่ได้สนใจ”

² เวลเตอร์เวต คือพิกัดน้ำหนักมวย ทั้งมวยสากลอาชีพและมวยสากลสมัครเล่นระดับกลางรุ่นหนึ่ง โดยอยู่ระหว่างรุ่นซูเปอร์ไลต์เวต เรียกอีกชื่อคือไลต์เวลเตอร์เวต และซูเปอร์เวลเตอร์เวต โดยนักมวยที่จะชกในพิกัดนี้ต้องมีน้ำหนักมากกว่า 140 ปอนด์ (63.503 กิโลกรัม) และไม่เกิน 147 ปอนด์ (66.678 กิโลกรัม)

“แหม พอลัฟฟาหนู่มเนื้อหอม หล่อเลือกได้”

“...”

“แล้วไอ้ภัทรอะ--”

Rrrr

เสียงของไอ้ลัทธิถูกแทรกด้วยสัญญาณเรียกเข้าจากสมาร์ต-โฟนของเมธัสที่สั่นครี๊ดในกระเป๋าทางเกง เขาคว่ำมาดูเบอร์แปลกที่โทร. มาก่อนกดรับ แขนมือถือไว้ข้างหูค้างไว้อย่างเฝ้ารอให้ปลายสายพูดก่อน โดยมากเบอร์ที่ไม่รู้จัก เขาจะฟังเสียงอีกฝ่ายให้แน่ใจก่อนว่าเป็นใครค่อยตอบสนทนาด้วย

[เมธัส]

“...”

น้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นเขาคุ่นเคยดี หัวใจพลันสั่นสะเทือนโครมครามจนความรู้สึกชาวาบรูกไล่ เขาก้าวเดินไป เปิดประตูแล้วออกจากห้องมายังด้านล่าง

“ใครครับ” เมธัสจำต้องตีหน้าชื่อแม่รู้อยู่แก่ใจ เนื่องจากกำลังคิดไม่ตก

ทำไมมันถึงได้มีเบอร์โทร. เขา

[จำกันไม่ได้แล้วเหออ]

“...”

[มาเจอกันหน่อยสิ]

“ผมไม่ว่าง”

[ฉันอยู่หน้าค่ายมวย มอเตอริไซค์นายก็อยู่ที่นี่]

‘ไอ้ฉิบหาย...’ ชายหนุ่มรีบมาที่ลานซ้อมด้านหน้าที่เด็ก ๆ ยังคงซ้อมกันอยู่ พอชะเง้อมองนอกรั้วก็เห็นรถยนต์สีดำจอดอย่างเด่นหราฝั่งตรงข้าม คิวหนากระตุกย่น คล้ายจะกล้วแต่เล็ก ๆ ก็ไม่

สนใจขนาดนั้นว่าจะมีอะไรเกิด

[รถสีดำที่นายมองนั้นแหละ มาสิ]

“...ไม่ครับ ขอโทษด้วย”

เรื่องอะไรเขาต้องไปกับมัน เขาถือสายค้ำไว้ ทำเพียงยืนจ้อง
ไปยังรถยนต์อย่างไรซึ่งความหวาดกลัว *แก๊งสเตอร์? มาเฟีย? กลุ่ม
อิทธิพลข้ามชาติ?* อยากรู้เหมือนกันว่าจะน่ากลัวสักแค่ไหน

นรกที่ไม่มีใครอยากลงไปเจอ คงมีเพียงเขาที่อยากรู้ว่าจะร้อน
แรงได้แค่ไหน

‘ระวังตัวเมธัส’

‘คนแบบนี้ไม่มีใครอยากยุ่งด้วย’

รอยยิ้มเย็นจุดขึ้นบาง ๆ บนใบหน้าคมขาว กลัวด้วยเสียง
หัวเราะทุ้มต่ำควบคู่กับคำเตือน

[Be careful, Honey]

ดี๊ดี ดี๊ดี ดี๊ดี

น้ำเสียงเย็นเยียบทิ้งไว้เพียงเท่านั้น ก่อนรถยนต์จะวิ่งออกไป
พลันนั้นก็รู้แล้วว่าโลกที่สงบสุขของเมธัสกำลังจะพังทลาย